

Проповед 231

Растеж

Прочит: Марк 4, 26-29

Скъпи братя и сестри,

Като християни, ние сме призвани да споделяме вярата си и това е нещо, което е много важно за живота на християнина. Без споделяне на вярата няма духовен растеж. Ние трябва да споделяме това, в което сме повярвали. И това не трябва да бъде просто задължение. Веднъж повярвали, ние трябва да сме осъзнали, че сме получили нещо много ценно и че не бива да го задържаме за себе си. Когато научим за нещо, което е хубаво или изгодно, ние бързаме да го споделим със всичките си приятели. Парадоксално обаче, това често не се отнася за вярата. Ние знаем, че вярата е нещо хубаво и важно, знаем, че вярата не само дава смисъл на човешкия живот, а че ако не повярваш в Бога, ако не се разкаеш за греховете си, ще бъдеш осъден не просто за няколко години, или за няколко десетилетия, а за цяла вечност. Не си струва такава спасително послание да не се дава на хората. Още повече, че въпросът е на живот и смърт. На една от конференциите по повод потъването на "Титаник", един от присъстващите оцелели разказал следната история: По времето, когато потъна Титаник, бях един невярващ и грешен човек. Малко след катастрофата се намерих със стотици други хора, отчаяни за живота си, в студените води на Атлантическия океан. В този момент успях да се хвана за нещо и със смъртен страх се вкопчих за него. Письците на даещите се и суматохата край мен зазвучаха в ушите ми, когато една вълна приближи към мен мъж, който се беше хванал за някаква греда. Той ми извика: Спасена ли е вашата душа? Аз отговорих смутено: Не! Тогава той изкрещя към мен думите: Повярвайте в Господ Исус Христос и ще се спасите! За няколко минути ние бяхме разделени един от друг. Тогава той отново извика към мен: Спасена ли е вашата душа? Отговорих му: Не се страхувам! Но неговият вик към мен съдържаше пламенна молба: Само ако повярвате в Господ Исус Христос, вие ще спасите душата си! И ние отново бяхме разделени от вълните. Аз чух как той говореше по същият начин на други хора и ги приканваше да не пропиляват последните си мигове живот, преди да се отправят към вечността. Тогава аз в отчаянието си извиках към Христос и Му доверих живота си. И бях спасен. Минути по-късно чух Божият мъж, който всъщност бил лондонският проповедник Джон Харпър, как извика: Потъвам! Не, аз отивам нагоре! Така се свидетелства за вярата, така можем да споделяме ценните за нас истини, за да водим и други хора при Бога. Трябва да осъзнаем, че въпросът за вярата не е просто личен избор. Това е въпрос на живот и смърт, въпрос за вечността, въпрос, който ние не бива да подминаваме с лекота, който не бива да замазваме с фалшиво измислени оправдания. Ние често се оправдаваме с оправдания от сорта на това, че независимо дали проповядваме или не благовестието, хората няма да повярват. Оправдаваме се, че те не са готови, и какво ли още не. Криейки се зад тези оправдания, ние всъщност никога не опитваме и проваляме шансовете на много хора да стигнат до Бога. Ние трябва на първо място, като този проповедник в ледените води, да имаме грижата за хората около себе си и да правим всичко, което зависи от нас, за да стигне добра вест до тях. Грижата за всичко, което се случва след момента на споделянето, не е вече в нашите ръце. Господ Исус се опитва да ни убеди във важността да благовестваме и да ни покаже какво се случва след това.

1. Ежедневното чудо. Чудото, което Исус описва, е съвсем нормално - как селянинът сее и после как очаква плод. **"Божие царство е, както когато човек, който хвърли семе в земята; и спи и става нощ и ден; а как никне и расте семето, той не знае."** Днес нещата за селяните не са чак толкова прости, както са били тогава. Сега селянинът или фермерът, както е модерно сега да се казва, не просто сее и отива да спи. Напротив, има много друга работа - днес това, което се посее, се и пръска, обработва допълнително и въобще сме много далеч от това да се спи и да се чака реколтата. Но въпреки това тази притча е актуална. По една проста причина - все пак, когато семето попадне под земята, там не може да му се влияе съществено. Това не се е променило до ден днешен и който се е занимавал със земеделие поне малко, го знае - ние не можем да влияем в голяма степен на реколтата. Има години, в които полагаш много усилия, и накрая получаваш много слаба реколта; и обратно, понякога не полагаш много усилия и въпреки това реколтата е добра. Тук можем да видим първото послание на притчата - чудеса се случват и в ежедневието, единственото условие, за да ги видиш, е да се вгледаш внимателно. Това е важно послание и ние трябва да научим този урок - да се вглеждаме в ежедневието, за да видим чудеса.

2. Редовност и упоритост на селянина. Важно е да се отбележи нещо, което остава незабелязано. Растежът на Божието царство зависи по някакъв начин от ангажираността на този, който сее. Тук се казва: **"и спи и става нощ и ден; а как никне и расте семето, той не знае."** Селянинът не спи през цялото време, а продължава да става и пак да ляга. Въпреки, че не знае нищо за развитието на семето, той продължава да става ден след ден, отново и отново и да работи. Развитието на Божието царство не е хвърлянето на семето и оставянето на всичко на произвола на съдбата, а се състои от вярност и упоритост. Ако ние искаме да сеем семената на вярата, трябва да сме упорити и да вършим работата си независимо от обстоятелствата около нас. Помислете за това как се разви християнството и как то достигна света. Това стана чрез съвсем обикновени хора, които отиваха до края на света и живееха вярата си ден след ден и нощ след нощ. Не след революции и велики чудеса, а чрез работата на много верни свидетели. Бъдете редовни и упорити, не се отчайвайте, а работете, защото чрез вашата вярност и упоритост Божието царство расте.

3. Нашата задача е да сеем. Ясно трябва да разберем: нашата задача е да сеем. **"И така, идете и създавайте ученици измежду всички народи, и ги кръщавайте в името на Отца и Сина, и Святия Дух"** (Мат. 28, 19). Реколтата или плодът са дар от Бога. Това трябва да е ясно още от самото начало. Ние не бива да излизаме да сеем или благовестваме с идеята, че всичко зависи от нас. Защото ако го направим, неминуемо ще се провалим. Нашата задача е да сеем, отгук нататък реколтата зависи от Бога. Често ние, вярващите, изпадаме в крайности по отношение на сеитбата или благовестието. И тези крайности са като двата полюса. Една част от християните въобще не благовестват, като смятат, че това е работа на Бога - Той да търси хората и да им въздейства чрез Светия Си Дух. Те забравят, че в този свят Бог няма други крака и ръце, освен нашите, и че Бог ни е призовал да променяме този свят за Негова слава. Другата крайност е да се опитваме да свършим всичко със собствени усилия. Признавам си, че аз клоня към тази крайност. Хората от този тип си мислят, че могат да свършат цялата работа на света и така не оставят пространство за действие на Бога, нещо повече, често чрез нещата, които правят, ограничават Бога. Този тип хора са изправени пред една реална и голяма опасност и тази опасност е да се разочароват от липсата на успех. Каквото и да си говорим, повярването на един човек е чудо и понякога този процес е много, много бавен. Ако разчитаме само на себе си, разочарованието може да ни събори много бързо и провалът може да ни застигне за миг. Не забравяйте, че ние имаме задачата да сеем, с вярност и

упоритост, но да сеем. Успехът на нашата работа не зависи нито от усилията ни, нито от броя часове, които инвестираме. Ние трябва да сме верни. Когато сме верни, резултатите ще дойдат и ще бъдат оценени в едно точно определено време - когато дойде жътвата. Тогава ще се преценят реалните резултати - не тези, които си мислим, че сме постигнали, а ще видим хората, в чиито сърца сме посели и които действително са се спасили. Сигурен съм, че когато дойде този ден, ще има много изненади. Дано да са радостни.

4. Да оставим Бог да свърши Неговата работа. Важно е, както споменах преди малко, да оставим Бог да свърши Неговата работа. Не се опитвайте да свършите Божията работа. Той има грижата за това. Погледнете живота на Исус Христос. Исус дойде на тази земя не за друго, а да върши Божията воля. Той казва: **"Аз работя и Отец работи"**. Той вършеше това, което трябваше да свърши и оставяше всичко друго в ръцете на Отца. В първосвещеническата молитва на Исус се казва: **"А сега идвам при Тебе; но докато съм още на света, казвам това, за да имат Моята радост пълна в себе си. Аз им предадох Твоето слово; и светът ги намрази, защото те не са от света, както и аз не съм от него. Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия."** Исус доверява живота ни в ръцете на Отца. Исус е Божий син и въпреки това решава да остави всичко в ръцете на Отца. Ние трябва да се замислим над това. Ако ние вземем решението да оставим семето под земята и живеем с вярата, че Бог ще се погрижи за семето, за растежа, това ще ни освободи от напрежението и натиска да успеем на всяка цена. Ние трябва да разберем, че Неговото царство расте чрез Неговата сила и силата на благата вест - вестта, че Исус дойде да спаси грешниците чрез смъртта си на Голготския кръст. И още нещо, растежът на вярата е Божие дело. Няма правила и директиви, по които трябва да се извършва. Бог действа в човешкото сърце и дава живот и покаяние. Как става това, ние не знаем. **"Земята от само себе си произвежда, първо стрък, после клас, след това пълно зърно в класа. А когато узрее плодът, начаса изпраца сярп, защото е настанала жътва."** Бог обаче има план. И той работи съвсем целенасочено, по своя начин, за да постигне успех. Успехът не идва лесно - процесът е много бавен: първо идва стръкът, след това класът, и най-накрая зърното, и това зърно е пълно, казва Словото. Бог работи в човешкото сърце и дава успех - понякога бавно и неразбираемо за нас, но във всички случаи успешно. Важно е да запомним: Бог дава успеха на своето време и скоростта на растежа не е решаващият фактор. Решаващо е накрая да има плод - класът да е пълен. Когато дойде съдният ден - тогава жътвата ще бъде видна.

5. Как да намерим баланса? Как можем да балансираме между двете? Докъде да работим ние и къде да оставим Бог да работи? Добрата жътва се нуждае и от двете неща - вяръност и упоритост при сеенето, както и доверие в Божието действие, че Бог ще отвори врати там, където на нас ни се струват заключени здраво. Който остане верен докрай, работата му ще има плод. Искам да отбележа още веднъж, че може да се стигне дотам, че да не видим в този живот плод от благовестието и от работата си за разрастване на Божието царство, но ще дойде ден, в който ще видим. Бъдете верни, благовествайте ден след ден, живеете вярата си, и вярвайте, че Бог може да отвори всяка затворена врата.

6. Един истински случай от нашето време. Има една техника на молитва. Да простреш ръката си напред, да се завъртиш на 360 градуса и да се молиш за всичко онова, което виждаш през пръстите си. Това била техниката на молитва, която използвал един китайски селянин на име Ло. Може и да сте чували тази история, но мисля, че си струва да се разкаже пак. Всяка вечер той отивал до своето оризово поле, така както бил облечен с мръсните работни дрехи и навитите до коленете крачоли, завъртал са на 360 градуса и се молел на Бога за всичко, което виждал между пръстите си. Веднъж група момчета се приближили и го чули как се моли. Той виждал полетата на своите съседи и

се молел: Господи, благослови моя съсед, дай му добра жътва. Виждал бивола на един свой приятел и се молел: Боже запази бивола на моя приятел, той е много важен за него и неговото оцеляване. Виждал отдалече облака дим, който се издигал от местната каменоломна и се молел: Боже пази хората там, за да не стане някой инцидент с взривовете, които ползват. Направи така, че всеки камък по тази земя да се използва за благо на хората. Обръщал се и виждал прозорците на фабриката за стъкло и се молел: Пази жените, които работят там и им дай възможност да те открият. Молел се за всичко, което виждал през ръката си, независимо дали това били жители, къщи, животни, диги или фабрики. Този човек бил единственият християнин в цялата област. Хората, които го виждали и чували, се учудвали на молитвите му. Те знаели обаче, че не е особено умен, и го смятали за малко луд. Ло умрял млад - на 51 години. Няма семейство. След неговата смърт, поредица от нещастия се случила в цялата област. При експлозия в каменоломната загинали четирима души; една млада жена при инцидент във фабриката за стъкло загубила ръката си; биволът се побъркал, побягнал и разрушил много важни напоителни канали. Случили се толкова много нещастия накуп, че хората от селото се събрали и си казали: ние знаем от хора, които са го чували, че Ло се молеше за нас и сега, когато го няма и не се моли, злото идва тук. Те говорили до късно през нощта и решили да открият на кой Бог е служил Ло и да се обърнат към Него. Сега съжалявали, че по-рано не се поинтересували от вярата на този човек. Тъй като трябвало да направят нещо, те решили да запалят огън при един от местните идоли. Странно обаче, тази статуя падала винаги в една и съща посока, с лицето си към земята. Всяка сутрин намирали лицето на статуята в мръсотията. Не им трябвало много дълго време да разберат, че статуята падала с лице към къщата на Ло. Тогава хората от селото отишли в къщата и започнали да търсят причината за това поведение на идола. Не след дълго един от тях намерил една малка книга. Те я взели, занесли и оставили до идола, питайки се какво още може да се случи. В същия този ден в селото дошъл един мисионер и започнал да благовества на хората. Те се ядосали и му казали да не им проповядва чужди богове, и че си имат достатъчно проблеми с местните. Тъй като мисионерът не се отказвал, те го хванали с намерението да го натупат добре. В този момент откъм олтара чули вик. Всички се затичали натам и видели, че този път идолът бил паднал върху крака на една млада жена. Докато се мъчели да я освободят, мисионерът се поогледал, видял книгата на Ло и ги запитал каква е тази книга. Те му обяснили, че това е книгата на един вярващ техен съселанин, молитвите на когото имали особена сила. Виждайки, че този чужденец познава тази книга, го помолили да им разкаже за тази книга и за този Бог. Така мисионерът им казал, че тази книга е Библията, след което проповядвал за Исус Христос и им говорил за Спасението. Всички хора от това село станали християни. Като наследство на този първи християнин, който не видял плод от делото си, всяка вечер 10-15 човека излизат да се молят за всичко, което виждат около себе си.

7. Заключение. Ние сме призовани да живеем вярата си и да споделяме вестта за нашият Спасител на всички хора около нас. Бог ни дава сили да вършим това всеки ден. Нека да осъзнаем колко е важно да дадем всичко от себе си, за да достигнем хората около себе си, и същевременно да знаем, че даже и някога да не е видно, Бог работи и Той е този, Който дава плода. Работете за Бога, но и се доверете на Бога. Живейте с Него и за Него. Амин.